ഖുര്‍ആന്‍ എന്റെ വീക്ഷണത്തില്‍

ലോകം പരിചയപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ വിപ്ലവം *അല്‍ജിഹാദുല്‍ അക്ബര്‍*- ഒരാള്‍ സ്വന്തം ദേഹേച്ഛകള്‍ക്കും മനോമാലിന്യങ്ങള്‍ക്കുമെതിരെ നടത്തുന്ന മഹാവിപ്ലവം- ആവിഷ്കരിച്ചത് വേദഗ്രന്ഥമാണ്. വ്യക്തിഗതങ്ങളായ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളെ അമര്‍ത്തിനിര്‍ത്തി, സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും വികാസവൃദ്ധികള്‍ക്കും വേണ്ടി പൊരുതിമരിക്കാന്‍ സത്യവിശ്വാസികള്‍ക്കാവേശം നല്‍കിയ മഹദ്ഗ്രന്ഥമാണത്.

വാതില്‍പ്പാളിയിലൂടെ അകം കണ്ടപ്പോള്‍

വാണിദാസ് എളയാവൂര്

ദൈവം, പ്രവാചകന്‍, വേദഗ്രന്ഥം- പഠനീയങ്ങളായ പദത്രയം! ദൈവത്തെയും വേദഗ്രന്ഥത്തെയും പരിചയപ്പെടുത്തിയ മഹാമനസ്സ് ദൈവത്തിന്റെ തിരുദൂതന്‍, സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തന്‍. ക്ലേശപൂര്‍ണവും സംഭവസങ്കുലവുമായ ഒരു സാഹസികജീവിതം. എന്നിട്ടും ആത്മകഥാപരമായി, സ്വജീവിതബന്ധിയായി വേദഗ്രന്ഥത്തിലൊന്നുമില്ല! എഴുതാന്‍ തുടങ്ങുമ്പോള്‍ 'ഞാന്‍ കണ്ട ലണ്ടന്‍' എന്നത് എഴുതിക്കഴിയുമ്പോള്‍ 'എന്നെ കണ്ട ലണ്ടനാ'യി പരിണമിക്കുന്ന കാലപഥത്തില്‍, ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനും ജനപ്രീതിക്കും വിധേയനായ മുഹമ്മദ് തന്നെക്കുറിച്ചൊന്നുമെഴുതാതെ ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രകാശിപ്പിക്കുക; തീര്‍ച്ചയാണ്, ചരിത്രത്തിലെ ഒരപൂര്‍വതയാണിത്. മറ്റു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളില്‍നിന്ന് തീര്‍ത്തും വ്യത്യസ്തം!

മുമ്പും കുറേ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാല്‍പാടുകള്‍പോലും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ പലതും അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായി. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലവതീര്‍ണമായ ഖുര്‍ആന്‍ സര്‍വാതിശായിയായി! എന്തുകൊണ്ടീ സര്‍വാതിശായിത്തം? മനുഷ്യരാശിക്കാകമാനമായുള്ള സന്ദേശം- സകലമതസാരസമന്വയം! സംപൂര്‍ത്തീകരിക്കപ്പെട്ട ദര്‍ശനശില്‍പം! ചിന്തിക്കാനും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലൂന്നി വിശകലനം ചെയ്യാനും സ്വതന്ത്രമായി നിഗമനത്തിലെത്താനും ആവശ്യപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ മതദര്‍ശനം ഖുര്‍ആന്‍.

പൂര്‍ണതയില്‍നിന്നാണ് ആ മഹിതസംസ്കൃതി ഒഴുകിത്തിരിച്ചത്. പൂര്‍ണതയെ ആവാഹിച്ച് പൂര്‍ണതയില്‍തന്നെ അഭിരമിക്കാനാരംഭിച്ച ഒരു തീര്‍ഥപ്രയാണം. അത് മനുഷ്യജീവിതത്തെ മഹത്തരമായ ഒരു തീര്‍ഥപ്രയാണമാക്കിമാറ്റി; പൂര്‍ണതയുടെ സാമീപ്യമണഞ്ഞ് നിത്യനിര്‍വൃതി പൂകാന്‍ മനുഷ്യനെ വഴിനയിക്കുന്ന ഒരു മഹോപനിഷത്താണ് ഖുര്‍ആന്‍. 'സര്‍വലോകങ്ങള്‍ക്കും കാരുണ്യ'മായും 'പ്രകാശം പരത്തുന്ന വിളക്കാ'യും ദൈവം ഒരു പവിത്രമനസ്സിനെ കണ്ടെത്തി. അതൊരു വരിഷ്ഠ നിയോഗമായിരുന്നു. പൂര്‍ണതയുടെ പാരാവാരം വിളയിച്ചെടുത്ത മൃതജീവനി മുഹമ്മദിന്റെ മനസ്സിലേക്ക്, മാലാഖയായ ജിബ്‌രീലിലൂടെ ദേവതീര്‍ഥം പോലെ ഒഴുകിയെത്തി. അനുസ്യൂതമായ ഒരു പ്രവാഹഗതിപോലല്ല, അവതാരണം അനിവാര്യമാക്കപ്പെട്ട വിശേഷാവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു ശമനൗഷധത്തിന്റെ പവിത്രപരിവേഷമണിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവ ഒഴുകിയെത്തുകയായിരുന്നു.

നൂറ്റാണ്ടുകള്‍ കൊഴിയുകയും ജനങ്ങള്‍ പരകോടികളായി പെരുകുകയും ചെയ്തു. ദൈവദത്തം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മാറ്റിമറിക്കലുകളും കൂട്ടിച്ചേര്‍ക്കലുകളുമുണ്ടായി. എന്നാല്‍, സത്യവേദഗ്രന്ഥത്തിലെ പരാമര്‍ശങ്ങളൊന്നും ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളാരോപിക്കപ്പെട്ടില്ല. കാലത്തിന്റെ പരുഷസ്വരം അതിന്റെ നേരെ നോക്കി അനുചിതം, അപ്രായോഗികം എന്നൊന്നും അപവദിച്ചില്ല. 'ലൗഹി'ലെ ഖുര്‍ആന്റെ ബാഹ്യപ്രകൃതവും അന്തഃസൗന്ദര്യവും കൈമോശം വരാതെ സത്യവേദഗ്രന്ഥം ഇന്നും പ്രഭാസിക്കുന്നു. നിറം മങ്ങാത്ത, തിറമാര്‍ന്ന ദൈവികജ്യോതിസ്സുപോലെ!

എന്തുകൊണ്ടിത് കാലക്കാറ്റിലുലഞ്ഞില്ല? എന്തുകൊണ്ടിത് ലോകസ്പര്‍ശം കൊണ്ട് മാഞ്ഞില്ല? എന്തുകൊണ്ടിത് രുചിഭേദം കീര്‍ത്തിച്ച് പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല? കാരണം,

ഇത് ദൈവകൃതമാണ്, ഇത് സാര്‍വജനീനമാണ്, ഇത് സാര്‍വകാലികമാണ്, ഇത് പൂര്‍ണവും പരിശുദ്ധവുമാണ്, ഇതിന്റെ രക്ഷണബാധ്യത ദൈവത്തിനാണ്.

കാലാതിവര്‍ത്തിയാണ് ഖുര്‍ആനികദര്‍ശനവിശേഷമെന്ന് മൈക്ക്ള്‍ എച്ച്. ഹാര്‍ട്ട് പറഞ്ഞു. 'നിത്യനൂതനത്വം ഖുര്‍ആന്റെ സവിശേഷതയാണ്' എന്ന് ചരിത്രകാരനായ ഡി.വി. സ്മിത്ത് രേഖപ്പെടുത്തി. 'മാറ്റിമറിക്കലുകള്‍ക്കതീതമായ, സ്വയം പൂര്‍ണമായ ഒന്നാണ് ഖുര്‍ആന്‍' എന്ന് ദാര്‍ശനികനായ വെറികിറ്റ് സമര്‍ഥിച്ചു. 'കാലത്തിന്റെ കൈപ്പാടുകളേല്‍ക്കാത്ത വിശ്രുതഗ്രന്ഥമാണ് മുഹമ്മദിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമായ ഖുര്‍ആന്‍' എന്ന് പ്രഖ്യാത സര്‍ഗപ്രതിഭയായ ലെയ്ന്‍പോള്‍ രേഖപ്പെടുത്തി. ഇസ്‌ലാമികസംസ്കൃതിയെക്കുറിച്ച് പ്രൗഢമായി വിശകലനംചെയ്ത ആര്‍നോള്‍ഡ് ഖുര്‍ആന്റെ സര്‍വാതിശായിത്തം തെളിമയോടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. 'എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പരിഷ്കരണങ്ങളും വെട്ടിത്തിരുത്തലുകളും നടന്നപ്പോള്‍ അവയ്ക്കെല്ലാം അപ്രാപ്യമായി, അചഞ്ചലമായി, ഉദ്ധൃതവീര്യത്തോടെ പ്രഭാസിച്ച വേദഗ്രന്ഥമാണ് ഖുര്‍ആനെ'ന്ന് ദാര്‍ശനികപ്രതിഭയായ പാമര്‍ പ്രസ്താവിച്ചു. 'പ്രായോഗികാദ്വൈതത്തിന്റെ വക്താവാണ് പ്രവാചകന്‍ മുഹമ്മദെ'ന്ന് സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്‍ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോള്‍, പ്രകാരാന്തരേണ കീര്‍ത്തിക്കപ്പെട്ടത് വേദഗ്രന്ഥം തന്നെയാണ്. ഇവരെല്ലാം അമുസ്‌ലിംപ്രതിഭകളായിരുന്നു. ജന്മബാധ്യതയോ വിശ്വാസപരമായ വിധേയത്വമോ കൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത ബൗദ്ധികമായ സത്യസന്ധത പരിരക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്ന നിഷ്കര്‍ഷകൊണ്ടാണ് മേലുദ്ധരിച്ച പരാമര്‍ശങ്ങളെല്ലാമുണ്ടായത്.

മതത്തെ ഒരു വികാരം മാത്രമായി കാണുന്ന ചില വിശ്വാസികളുണ്ട്. അവര്‍ വേദഗ്രന്ഥത്തെ ഓതിത്തീര്‍ക്കുന്നു; ഓത്തുകിത്താബായി മാത്രമതിനെ കാണുന്നു. ഭൗതികമായ കാര്യലാഭങ്ങള്‍ക്കും ആത്മീയമായ നേട്ട

ങ്ങള്‍(*സവാബ്*)ക്കും വേണ്ടി അക്ഷരമുരുക്കഴിക്കുന്നവരോട് അറിഞ്ഞു ചൊല്ലാനുപദേശിച്ച പ്രവാചകന്‍ അവിടെയും നമുക്കൊരു മാര്‍ഗദര്‍ശിയാണ്. "വായിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുളറിയാമോ"- പ്രവാചകന്‍ ചോദിച്ചു. ഉത്തരം നിഷേധരൂപത്തിലായിരുന്നു. പ്രവാചകന്‍ വിശദീകരിച്ചു: "പാരായണം ചെയ്യുക- അതാവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, കാര്യമറിഞ്ഞു കൊണ്ടാവണം". പ്രവാചകന്‍ മന്ദഹസിച്ചു. ആ മന്ദഹാസവും നമുക്ക് പ്രചോദകമാവണം. ഖുര്‍ആന്‍ ഇങ്ങനെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു: "താങ്കള്‍ക്ക് നാം അവതരിപ്പിച്ചുതന്ന അനുഗൃഹീതമായ വേദഗ്രന്ഥമാണിത്. ഇതിലെ വചനങ്ങള്‍ മനുഷ്യര്‍ മനസ്സിരുത്തി ചിന്തിക്കാനും ബുദ്ധിമാന്മാര്‍ ഓര്‍മിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് അവതരിച്ചിട്ടുള്ളത്" (38:29).

ലോകജനങ്ങളെയാകെ അഭിസംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഖുര്‍ആന്‍ സംസാരിച്ചത്. അതിന്റെ മാര്‍ഗം സ്വീകരിച്ചവര്‍ക്കെല്ലാം അത് ആത്മീയമായ വിമോചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ആ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തില്‍ ഒരിടത്തുപോലും ഒരു പ്രത്യേകവര്‍ഗത്തെയോ രാഷ്ട്രത്തെയോ ഏറെ പ്രിയങ്കരം എന്ന രീതിയില്‍ പരാമര്‍ശിച്ചില്ല. സ്വന്തം താല്‍പര്യത്തിനപ്പുറത്ത് കൈയും കണ്ണും നീട്ടാനറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്വാര്‍ഥംഭരികളായ ആളുകള്‍! എന്നാല്‍, അതിലൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ച് വേപഥുകൊള്ളാതെ, സാമൂഹിക നീതി സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വിഭാവിതലക്ഷ്യത്തോടെ സത്യവേദം മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. അതുകൊണ്ടാണതിന് വിശാലമായ കാഴ്ചപ്പാടും ബഹുലമായ കര്‍മരംഗങ്ങളുമുണ്ടായത്.

ദരിദ്രനെ വിട്ട് ധനികനോട് മാത്രമായി സത്യവേദം സംവദിച്ചില്ല. മര്‍ദകനെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ മര്‍ദിതനോട് മാത്രമായി അത് സമ്പര്‍ക്കം പുലര്‍ത്തിയില്ല. എല്ലാ വിനകള്‍ക്കും കാരണം മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ തിന്മകളാണെന്നും അവയാണ് വിപാടനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതെന്നും വേദഗ്രന്ഥം വിലയിരുത്തുന്നു. എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും സമീപനമതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രവാചകനായ മോസസ്സ് ഇസ്രയേലിലെ സാധാരണക്കാരനോടും ഫറോവാ രാജാവിനോടും ഒരേപോലെ സംസാരിച്ചത്. 'ആകാശത്തിനു ചുവടെ, ഭൂമിയില്‍ ജീവിക്കുന്ന ഏറ്റവും സത്യസന്ധനായ മനുഷ്യന്‍' എന്ന് ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ട അബൂദര്‍റിനോടും, ഈ യുവാവിന്റെ മജ്ജവരെ ഈമാനാണെന്ന് താന്‍ തന്നെ കീര്‍ത്തിച്ച അമ്മാറിനോടും, കുത്സിതബുദ്ധികളായ ഖുറൈശീപ്രമാണിമാരോടും വിവേചനമില്ലാതെ സംസാരിച്ചത് അതുകൊണ്ടാണ്. സ്വന്തം തിന്മകള്‍ക്കും അഹംബോധത്തിനുമെതിരെ പോരാട്ടം പ്രഖ്യാപിക്കാന്‍ ഖുര്‍ആന്‍ പലര്‍ക്കും ആത്മവീര്യം നല്‍കി. ഒരുപക്ഷേ, ലോകം പരിചയപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ വിപ്ലവം *അല്‍ജിഹാദുല്‍ അക്ബര്‍*- ഒരാള്‍ സ്വന്തം ദേഹേഛകള്‍ക്കും മനോമാലിന്യങ്ങള്‍ക്കുമെതിരെ നടത്തുന്ന മഹാവിപ്ലവം- ആവിഷ്കരിച്ചത് വേദഗ്രന്ഥമാണ്. വ്യക്തിഗതങ്ങളായ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളെ അമര്‍ത്തിനിര്‍ത്തി, സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും വികാസവൃദ്ധികള്‍ക്കും വേണ്ടി പൊരുതിമരിക്കാന്‍ സത്യവിശ്വാസികള്‍ക്കാവേശം നല്‍കിയ മഹദ്ഗ്രന്ഥമാണത്. അവ ക്രവും അതിവിശുദ്ധവുമായിരുന്നു അവരുടെ മനസ്സും മനസ്സാക്ഷിയുമെല്ലാം. അവരുടെ സമീപനത്തിലും മനോഭാവത്തിലും അവിശ്വസനീയമായ മാറ്റമുണ്ടാക്കിയത് വേദഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. പുഴുവെ ശലഭമാക്കാനും മണല്‍ക്കാടിനെ മലര്‍വാടിയാക്കാനും കാട്ടറബിയെ ദേവമനസ്സാക്കാനും ദുര്‍ബലതയില്‍

ശക്തി വിളയിക്കാനും ശത്രുവില്‍പോലും സ്നേഹവായ്പുണര്‍ത്താനും ശക്തിപകര്‍ന്നത് വേദഗ്രന്ഥമായിരുന്നു.

അന്യോന്യ ഭിന്നങ്ങളല്ലെങ്കിലും ഖുര്‍ആനില്‍ രണ്ടുതരം ഭാഷകളുണ്ടെന്ന് സൂക്ഷ്മദൃക്കുകള്‍ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിയോട് സംസാരിക്കാന്‍ പോന്ന വിചാരഭാഷ, ഹൃദയത്തോട് സംവദിക്കാന്‍ സവിശേഷതയാര്‍ന്ന വികാരഭാഷ. സ്വതന്ത്രചിന്താശീലത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യം ഇത്രമേല്‍ വിളിച്ചറിയിച്ച മറ്റൊരു വേദഗ്രന്ഥമില്ല. "ചിന്തിക്കാത്ത ബധിരരും ഊമകളുമാണ് അല്ലാഹുവിന് ഏറ്റവും നികൃഷ്ടജീവികള്‍" (8:22). ശാരീരികമായ ന്യൂനാവസ്ഥയല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിതം. നാവിന് പ്രവര്‍ത്തനശേഷിയില്ലാത്തവനല്ല ഇവിടെ ഊമയായി വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. മൊഴിയാന്‍ നാക്കുണ്ടായിട്ടും സത്യം മൊഴിയാന്‍ അറച്ചുനില്‍ക്കുന്നവനെയാണ് ഖുര്‍ആന്‍ നികൃഷ്ടജീവി എന്ന് വിളിച്ചത്. സത്യം പറയാന്‍ മടിക്കുകയും നല്ലത് കേള്‍ക്കാനറക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെയാണ് മൂകനായും ബധിരനായും വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

ഇഹപരങ്ങളെന്ന പൂര്‍വോത്തരാര്‍ധങ്ങളിലായി പടര്‍ന്നുനില്‍ക്കുന്ന ഒന്നാണ് മനുഷ്യജീവിതമെന്നും ഇവയില്‍ ഉത്തരാര്‍ധമായ പാരത്രികജീവിതമാണ് താരതമ്യേന പ്രാമുഖ്യമായതെന്നും ഖുര്‍ആന്‍ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു: "ഈ ഐഹികജീവിതം കളിയും വിനോദവും മാത്രമാണ്. നിശ്ചയമായും പരലോകജീവിതമാണ് യഥാര്‍ഥവും ശാശ്വതവുമായ ജീവിതം" (29:64).

പ്രപഞ്ചജീവിതം അയഥാര്‍ഥവും നിരര്‍ഥകവും മിഥ്യയുമാണെന്നല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. മുഖ്യാര്‍ധം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പാരത്രികജീവിതത്തിന്റെ അവലംബശിലയും നിയാമകശക്തിയും ഇഹലോകജീവിതമാണെന്നറിയുമ്പോഴാണ് ഇഹലോകത്തിന്റെ സവിശേഷത നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. സുപ്രധാനമായ അരങ്ങിലെ പൊലിമയ്ക്കും പ്രഭാവത്തിനും വേണ്ട ക്രിയാതലം ഇതാണ്. ഇവിടെയുള്ള ജീവിതചലനങ്ങളെ സസൂക്ഷ്മം വിലയിരുത്തിയാണ് പാരത്രികജീവിതത്തിനുള്ള സമര്‍ഹത നിശ്ചയിക്കുന്നത്. തീര്‍ത്തും കര്‍മനിഷ്ഠവും സൂക്ഷ്മവും ബാഹ്യപ്രേരണകള്‍ക്ക് സ്വാധീനിക്കാന്‍ കഴിയാത്തവിധം സുഭദ്രവുമായ വിശകലനവും വിലയിരുത്തലുമാണിവിടെ നടക്കുക.

"ഈലോകജീവിതവും അതിലെ അലങ്കാരവുമാണ് ആരെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കില്‍ തങ്ങളുടെ പ്രവര്‍ത്തനഫലങ്ങള്‍ ഈ ലോകത്തുവച്ച് അവര്‍ക്ക് നാം പൂര്‍ത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്. അവര്‍ക്ക് അതില്‍ നഷ്ടം വരുത്തുകയില്ല. എന്നാല്‍, പരലോകത്ത് നരകമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ലഭിക്കാത്തവരാണവര്‍. ഇവിടെ വച്ച് അവര്‍ ചെയ്തതെല്ലാം നിഷ്ഫലമായിത്തീരും. ഇവിടെ അവര്‍ ചെയ്തിരുന്ന

തെല്ലാം സത്യത്തിൽ നിഷ്ഫലമായിരുന്നു” (11:15,16), “സുകൃതം ചെയ്തവർക്ക് ഇഹലോകത്തുതന്നെ നല്ല പ്രതിഫലമുണ്ട്. പരലോക ഭവനം ഉത്കൃഷ്ടമായതുമാണ്. ഭക്തരുടെ വീട് എത്ര മഹത്തരം!” (16:30).

ഇഹലോകജീവിതത്തിലെ കർമപ്രപഞ്ചത്തിലൂന്നിയുള്ള പരലോകവിധാനമാണ് ഇസ്‌ലാമികദർശനം വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. ഇഹത്തിലെ കർമഫലമനുഭവിക്കാൻ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒന്നാണ് പരലോകം. ദൈവമാർഗത്തിൽ ചരിക്കുന്ന സുകൃതികൾക്ക് പ്രാപിക്കാനാവുന്ന സ്വർഗവും ദൈവേതരപഥങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന നരകവും ഖുർആനിൽ വർണിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൽക്കർമികൾക്ക് ആവേശദായകമാണത്; ദുർവൃത്തർക്ക് താക്കീതും. ഇവ രണ്ടും ഇവിടെ കുറേക്കൂടി നല്ല ജീവിതത്തിന് പ്രചോദകമായി ഭവിക്കുന്നു.

അതിമനോഹരമായ ഒരു പ്രപഞ്ചമാണ് മനുഷ്യർക്കായി ദൈവമിവിടെ സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കരയിലും കടലിലും കണ്ണെത്താവുന്ന അളവിൽ ആകാശത്തിലുമായി അനന്തവൈചിത്ര്യങ്ങളാണ് ദൈവം വിതാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. വൈചിത്ര്യമാർന്ന നാദങ്ങളും രൂപങ്ങളും സുഖാസ്വാദ്യങ്ങളായ മറ്റനേകം പ്രതിഭാസങ്ങളും നിരന്നു നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടിവിടെ. ഇവയ്ക്കിടയിലാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചുനിർത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഈ മനംകവരുന്ന വിഭവങ്ങളെ മുഴുവൻ വാരിക്കുടിച്ച് മതിമറന്ന് മത്തുപിടിക്കുമ്പോൾ വിനഷ്ടമാകുന്ന വിലപിടിപ്പുള്ള പലതും മനുഷ്യനോർക്കാതെ പോകുന്നു. മത്തുപിടിച്ച മനുഷ്യൻ ഇവിടമാണ് സ്വർഗം, ഇവിടെമാണെല്ലാം എന്ന് കരുതിക്കഴിയുന്ന വിഭ്രാന്താവസ്ഥയോളമെത്തുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ കർമശാലയും പാരത്രികജീവിതം നിർണയിക്കപ്പെടുന്ന പരീക്ഷണാലയവുമാണ് ഈ ലോകം. ഇതാണ് ഖുർആന്റെ സമീപനം. മനംമയക്കുന്ന നൂറായിരം പ്രലോഭനങ്ങളുടെ നടുവിൽ, ഉപഭോഗാവസരങ്ങളനുവദിച്ച്, വിധിവിലക്കുകളുടെ നിയന്ത്രണങ്ങളറിയിച്ച് മനുഷ്യനെ ഇറക്കിനിർത്തിയത് തീർത്തുമൊരു പരീക്ഷണത്തിനാണ്. എല്ലാതലങ്ങളിലും അവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകടനത്തിലും പ്രഖ്യാപനത്തിലുമല്ല, നിഷ്കപടമായ വിശ്വാസത്തിലും തദനുസാരമായ കർമാനുഷ്ഠാനത്തിലുമാണ് ജീവിതം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. സത്യവേദവിശ്വാസിയാണെന്ന് ഭാവിച്ച് ജാഹിലിയ്യാസംസ്കാരവുമായി കഴിയുന്നവരെ താക്കീതു ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള വേദഗ്രന്ഥവചസ്സുകൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

“ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് പറയുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ആളുകളെ പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയരാക്കാതെ വിട്ടുകളയുമെന്ന് അവർ ധരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇവരുടെ മുൻഗാമികളെ നാം പരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ സത്യവാന്മാരുടെ സത്യത്തെ അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്തും; അസത്യവാദികളുടെ അസത്യത്തെയും” (29: 2,3).

ദുർവഹദുഃഖങ്ങളും അമിതാഹ്ലാദങ്ങളും വിളയിച്ചെടുക്കുന്ന വികാരതീവ്രതയുടെ സന്ദർഭങ്ങൾ മനഃസംസ്കൃതിയുടെയും വ്യക്തിവിശുദ്ധിയുടെയും ഒന്നാംതരം വിശോധനാമുഹൂർത്തങ്ങളാണ്. സമുന്നതാദർശങ്ങളുടെ അപ്പോസ്തലന്മാരായി കഴിയുന്ന പലർക്കും തങ്ങൾ എത്രത്തോളം അവയൊക്കെ സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവയോടെല്ലാം എത്രത്തോളം നീതിപുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ബോധ്യപ്പെടുന്നതപ്പോഴാണ്. സൂക്ഷ്മജ്ഞനായ ദൈവം തന്റെ കൈയിലെ സത്യശോധിനികൊണ്ട് നമ്മെ അളന്നറിയുന്നതപ്പോഴാണ്:

“നിങ്ങളിൽ ആരാണ് ഏറ്റവും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന്, നിങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതിനുവേണ്ടി മരണവും ജീവിതവും സൃഷ്ടിച്ചവനത്രെ അവൻ” (67:2).

“നിങ്ങളിൽനിന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ ജിഹാദ് ചെയ്യുന്നവരെയും സ്ഥിരചിത്തരായ ആളുകളെയും വേർതിരിച്ചറിയുകയും നിങ്ങളുടെ യഥാർഥ നില കണ്ടറിയുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ നാം നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും” (47:31).

അതിഭോഗത്തിന്റെയും സുഖലോലുപതയുടെയും വിപത്കരതകളെക്കുറിച്ച് വേദഗ്രന്ഥം സൂചന നൽകുന്നുണ്ട്. മിതത്വമാണ് പ്രകൃതിയുടെ സംസ്കാരം. മിതമായ ഉപഭോഗത്തിനുവേണ്ടി എല്ലാവർക്കുമായി വിരചിക്കപ്പെട്ടതാണ് പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെല്ലാം. അവിടെ അതിഭോഗം അരുതായ്മയും അനീതിയുമാണ്. ഇത് നാടിനെ നാശത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. വേദവചനം ശ്രദ്ധേയം:

“ഒരു രാജ്യത്തെ- അവിടത്തുകാരുടെ ദുഷ്ചെയ്തികൾ കാരണം- നാം നശിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അവിടത്തെ സുഖലോലുപന്മാരെ (പ്രവാചകൻ മുഖേന) നാം ശാസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അതിൽ അവർ ധിക്കാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതിനെതിരിൽ നമ്മുടെ ശിക്ഷയുടെ വചനം പൂർത്തിയാവുന്നു. അങ്ങനെ നാം അതിനെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു” (17:16).

അതിഭോഗവും ആഡംബരവും വഴി മനുഷ്യർ അക്രമികളും പാതകികളുമായി പരിണമിക്കുന്നുവെന്നും അവരുടെ വിപത്കരമായ വൃത്തികളേതും വിനാശം വിളയിക്കുന്നുവെന്നും വേദഗ്രന്ഥം താക്കീതു ചെയ്യുന്നു.

ലൗകികജീവിതത്തിൽ സമ്പത്തിന്റെ സ്ഥാനം മതദർശനങ്ങളൊന്നും നിസ്സാരമായി കണ്ടിട്ടില്ല. ശരിയായ, ധാർമികമായ വഴിയിലൂടെയുള്ള അർഥസമ്പാദനം അനുവദനീയമാണ്. അതിന്റെ വിനിയോഗവും ധർമമാർഗത്തിൽ തന്നെയാവണം. ധനപരമായ ആയ-വ്യയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സാമാന്യമായ മതവീക്ഷണമതാണ്. ‘സർവേഗുണാകാഞ്ചന മാശ്രയന്തി’ എന്നത് അതിഭോഗതൃഷ്ണയുടെ വേദാന്തമാണ്. ധനം ലൗകികജീവിതത്തിനനിവാര്യമാണെന്നും, എന്നാൽ ജീവിതം ധനാർജനത്തിനുള്ളതല്ലെന്നും നാം ധരിക്കണം. അതിനേക്കാൾ ഉത്കൃഷ്ടമായ മറ്റൊന്നിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ വിഭാവിതലക്ഷ്യം. ഒരർഥത്തിൽ സമ്പത്തുപോലും ഇവിടെ പരത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നത് പരീക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. സകല സൗഭാഗ്യങ്ങളുടെയും പരമാധാരമായും സർവശക്തിസ്വരൂപമായും ഊനമറ്റ മാപിനിയായും കരുതപ്പെടുന്ന സമ്പത്തിന്റെ മുന്നിൽ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ എന്നു വെളിപ്പെടാനുള്ള ദൈവികപരീക്ഷണം. ഈ സത്യത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട്:

“നിങ്ങളുടെ സമ്പത്തും സന്താനങ്ങളും പരീക്ഷണോപാധികൾ മാത്രമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ തന്നെയാണ് മഹത്തായ പ്രതിഫലമുള്ളത്” (8:28), “....നിന്റെ നാഥന്റെ കാരുണ്യം അവർ ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഏറ്റവും ഉത്തമമാകുന്നു” (43:32) എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് ധനപ്പെരുമയുടെ മുന്നിൽ ദൈവപ്രീതിയുടെ പ്രാമുഖ്യം ഖുർആൻ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

അവഗണിക്കാനാവാത്ത ലോകാനുഭവങ്ങൾ നിരത്തി വേദഗ്രന്ഥം ഈ സനാതനാശയത്തെ സമർഥിച്ചിട്ടുണ്ട്: “ഖാറൂൻ മൂസായുടെ ജനതയിൽപെട്ടവനായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവൻ അവരുടെ മേൽ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു. നാം അവന് ധാരാളം ധനനിക്ഷേപങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. അതിന്റെ താക്കോൽക്കൂട്ടം തന്നെ കരുത്തരായ ഒരു സംഘം ആളുകൾക്ക് കനത്ത ഭാരമായിരുന്നു. അവന്റെ ജനം അവനോട് പറഞ്ഞ അവസരം (ഓർക്കുക); ‘നീ പൊങ്ങച്ചം കാണിക്കരുത്’. തീർച്ചയായും, പൊങ്ങച്ചം കാണിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല” (28:76).

ദൈവപ്രീതികൊണ്ട് കൈവരുന്ന നിത്യാനന്ദത്തിന്റെ പരമപദം ഇവിടെ കാണുന്ന ഭൗതികപ്പെരുമകളേക്കാൾ അനവദ്യമാണ്. ചപലമായ പ്രാപഞ്ചികപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ പളപളപ്പുകളിൽ പ്രലോഭിതരാവാതെ, വേദഗ്രന്ഥം വഴിനയിക്കുന്ന ധർമപഥത്തെ മാത്രം ശരണമാക്കുക എന്ന ഉദ്ബോധനമാണ് ഖുർആൻ മനുഷ്യരാശിക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത്.